

WYROK Z DNIA 23 CZERWCA 2004 R.

SNO 13/04

Przewodniczący: sędzia SN Rafał Malarski.

Sędziowie SN: Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca),

Lech Walentynowicz.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie na rozprawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Apelacyjnego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2004 r. sprawy sędziego Sądu Okręgowego w związku z odwołaniami obwinionego i jego obrońcy od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 listopada 2003 r., sygn. akt (...)

u c h y l i ł zaskarżony w y r o k i – na podstawie art. 81 § 1 Prawa o u.s.p. z 1985 r. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 128 i art. 204 § 1 Prawa o u.s.p. z 2001 r. – umorzył postępowanie dyscyplinarne, a kosztami tego postępowania obciążył Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 18 listopada 2003 r. uznał obwinionego sędziego za winnego tego, że w dniu 25 maja 2001 r. w miejscowości A., gm. B., woj. (...) kierując samochodem marki „Dogde” nr rej (...) po drodze publicznej nr 527 doprowadził do czołowego zderzenia z samochodem osobowym marki „Opel – Omega” nr rej. (...) kierowanym przez Marka R. po czym opuścił samochód i udał się do pobliskiego sklepu, gdzie kupił 4 piwa i w oczekiwaniu na funkcjonariuszy policji wypił 200 ml wódki, a później w ich obecności, w tym w toku badania alkotestem, wypił 4 piwa, aby

ukryć istotną w tym postępowaniu okoliczność w postaci faktu, że w chwili kolizji prowadząc pojazd mechaniczny znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, uchybiając przez to godności sprawowanego urzędu sędziego, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.s.p. i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu, a kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa.

Odwołania od tego wyroku wnieśli obwiniony i jego obrońca.

Obwiniony zaskarżył wyrok w części opisowej czynu oraz w części dotyczącej wymiaru kary. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że w chwili kolizji znajdował się w stanie po użyciu alkoholu oraz obrazę przepisów prawa materialnego przez przyjęcie, że nie nastąpiło przedawnienie wykroczenia, a w konsekwencji i przedawnienie przewinienia dyscyplinarnego, zgodnie z art. 204 § 1 u.s.p. Nadto skarżący zarzucił rażąco niewspółmierność kary dyscyplinarnej do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego oraz nieuwzględnienie przez Sąd okoliczności łagodzących.

W odwołaniu sporządzonym przez obrońcę obwinionego zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych przez wadliwe przyjęcie, że w chwili popełnienia zarzuczonego czynu obwiniony znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, a nadto rażąco niewspółmierność wymierzonej kary dyscyplinarnej w stosunku do faktycznego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz cech osobowości obwinionego, powołanych w uzasadnieniu wyroku ale nieuwzględnionych przy wymiarze kary.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym w dniu 23 czerwca 2004 r. obwiniony oraz jego obrońca wnieśli o umorzenie postępowania dyscyplinarnego ze względu na przedawnienie karalności czynu.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego pozostawił powyższy wniosek do rozważenia Sądowi.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Okolicznością bezsporną jest, że zarzucane obwinionemu przewinienie dyscyplinarne popełnione zostało w dniu 25 maja 2001 r., a więc przed wejściem w życie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) zwanej dalej „u.s.p. z 2001 r.”. Z mocy art. 204 § 1 tej ustawy w sprawach przewinień dyscyplinarnych sędziów, popełnionych przed jej wejściem w życie stosuje się przepisy tej ustawy z wyjątkiem art. 108, z zastrzeżeniem § 2–5. Regulacje zawarte w wymienionych paragrafach wskazują, że do przewinień popełnionych przed dniem 1 października 2001 r. zawsze stosuje się poprzednio obowiązujące zasady dotyczące przedawnienia, co oznacza, że stosuje się art. 81 prawa o u.s.p. z 1985 r., a nie art. 108 obowiązującej ustawy. Rodzi to więc obowiązek Sądu zastosowania m.in. art. 81 § 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 31, poz. 137 ze zm.), z którego wynika wymóg umorzenia wszczętego postępowania dyscyplinarnego po upływie trzech lat od chwili czynu, który nie zawiera znamion przestępstwa. Jeżeli natomiast czyn zawierałby takie znamiona, to zastosowanie znalazłby art. 81 § 2 u.s.p. z 1985 r.

Ponieważ zarzucone obwinionemu sędziemu przewinienie dyscyplinarne nie zawiera znamion przestępstwa, lecz znamiona wykroczenia, przeto, uwzględniając dzień popełnienia czynu, należało przyjąć, że przed datą orzekania przez Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny upłynął już trzyletni termin przedawnienia karalności z mocy art. 81 § 1 u.s.p. z 1985 r. w zw. z art. 204 § 1 u.s.p. z 2001 r. (por. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z dnia 14 kwietnia 1987 r. VI KZP 1/87, OSNKW 1987, nr 7-8, poz. 58), co skutkowało koniecznością umorzenia postępowania dyscyplinarnego.

Umorzenie postępowania dyscyplinarnego nie jest oczywiście równoznaczne z wydaniem wyroku uniewinniającego, bowiem w razie ewentualnego stwierdzenia przez Sąd wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., skutkujących obowiązkiem umorzenia wszczętego

już postępowania, Sąd dyscyplinarny zobowiązany byłby wydać wyrok uniewinniający na podstawie art. 414 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. z 2001 r. (por. postanowienie SN z dnia 3 kwietnia 2002 r., V KKN 484/00, LEX nr 53336; postanowienie SN z dnia 2 lipca 2002 r., IV KKN 264/99, LEX nr 54407). Jednakże w przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny nie dopatrzył się wystąpienia którejkolwiek spośród przesłanek materialnych wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., co skutkowało brakiem jakichkolwiek podstaw do wydania wyroku uniewinniającego na mocy art. 414 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. z 2001 r.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 81 § 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 31, poz. 137 ze zm.) w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. i w zw. z art. 128 i art. 204 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.).